

Kära medlem,

Föreningens 10:e har inte riktigt blivit som vi tänkt oss, världen står inför många utmaningar och så även vi i Gatubarn. Vi jobbar målmedvetet vidare med att stötta våra barn, studenter och byar för att de ska klara denna pandemi så bra som möjligt. Vi är oerhört tacksamma för allt ni bidrar med – varje krona räknas!

Du har säkert sett att Eva och Ida haft några livesändningar på facebook, de är intressanta, givande och genuina. Vilket engagemang, det smittar verkligen av sig! Kan varmt rekommendera att titta på dem.

Har du inte sett dem än gå in på vår facebookside. Planen är att nästa sändning går av stapeln på FN-dagen den 25 oktober.

Vi har även börjat jobba för att få mer aktivitet på vår linkedInsida, Gå gärna in och följ oss även där.

Ju fler som följer oss på sociala medier och gillar, kommenterar och delar det vi lägger ut desto mer spridning får vi och förhoppningsvis får vi in mer pengar som kan hjälpa oss att hjälpa.

I detta Infobrev får du en närmare presentation av Eva och Ida som har mest fokus på bl.a. uppföljning av våra åtaganden i Nepal. Du kommer även få information om några av våra Medical collegestudenter och lite om allmänna läget i Nepal.

Har du några frågor eller funderingar, hör av dig.
Tack än en gång för att du är med oss, trevlig läsning.

Namasté

Ylva Lilja
Ordförande i Gatubarn i Nepal

Gatubarnnepal

<https://www.facebook.com/gatubarnnepal>

<https://www.linkedin.com/company/gatubarn-nepal/>

Många av er känner mig sedan åratals och har varit med sedan jag grundade Föreningen för gatubarn i Nepal 2010 men vi har också fått en del nya medlemmar och följare så jag vill bara helt kort berätta vem jag är. Jag är inte styrelseledamot men landansvarig och har under dessa år fungerat som arbetsledare för vår personal i Nepal, följt upp barn och studenter, arbetat med byprojekt för att människor ska bli självförsörjande. Helt enkelt skapa bättre förutsättningar för att flickor inte ska säljas till bordeller, inga barn till arbete under slavliknande förhållanden utan istället få gångbara utbildningar för framtiden.

Jag har vandrat över hela Nepal och rekryterat blivande sjuksköterskor och barnmorskor från fattiga byar i väglöst land. Jag har gjort det som är absolut svårast av allt: Jag har sagt nej till så otroligt många människor som skulle behövt hjälp, därför att vi kan inte hjälpa alla. Det är plågsamt men en realitet. Fram till och med 2018 arbetade jag också i Sverige för att försörja mig men fick tjänstledigt från mitt arbete tre månader om året för att vara i Nepal cirka fyra månader om året inklusive min betalda semester. I början av 2019 tog jag ut min pension och kan nu ägna mig på heltid åt arbetet med Nepal. Arbetet är periodvis slitsamt och tar oerhört mycket tid, jag behöver ibland ägna mig åt något annat eller bara göra ingenting. Vi har en oerhört engagerad och fantastisk styrelse, de ser ju till att arbetet i Sverige fungerar och att vi uppfyller alla krav som Svensk insamlingskontroll och ni medlemmar har på redovisning. Det är också viktigt att föreningen är mindre sårbar och inte så beroende av att jag sitter inne med all information om vad vi gör i Nepal och jag är så otroligt nöjd med att återväxten är säkrad i och med att Ida Wahlgren de senaste åren tillbringat mycket tid i Nepal, hjälpt till att följa upp verksamheten och kan ta över mer och mer av kontrollarbetet och arbetsledningen.

En del av det mer fysiskt krävande arbetet med att ta sig till byar i oländig terräng med långa vandringar, skumpa fram i jeepar i dammet på obefintliga vägar, följa projekt långt bortom allfarvägarna släpper jag nu helt till Ida som också får ära mitt tält. Så kan jag fortsätta att göra lite lättare uppgifter, granska kvitton med örnblick, diskutera studieinriktning med tonåringar och sådant. Tack för att ni alla stöttar Ida lika mycket som ni alltid stöttat mig.

Namasté
Eva Holmberg Tedert

Några av er har redan sett **den svarthåriga unga kvinnan via bilder** på facebook och instagram, vilket är den kommentaren jag ofta får när jag träffar er som varit med i föreningen en längre tid. Och det är väldigt roligt att ni känner igen mig!

Men vem är jag, **Ida**, och hur kommer det sig att jag blev engagerad i Föreningen för Gatubarn i Nepal?

Jag är en 30 årig från början dalkulla med en drivkraft för mänskliga rättigheter och rättvisa i världen. Jag värnar otroligt mycket om människan och dess påverkan/inverkan på samhället – och denna drivkraft kommer till sin rätt i mitt engagemang i föreningen. Jag är utbildad Personalvetare och är HR specialist, men studerar just nu en master i Mänskliga rättigheter. På fritiden umgås jag mycket med min familj och vänner samt rider på våra hästar, är ute och springer samt älskar att ha livliga och djupa samhällsdiskussioner.

Så hur började det med föreningen?

Jag har som sagt ett brinnande intresse för mänskliga rättigheter och har haft en stark vilja att ge mig ut i världen och bidra på riktigt men dock inte hittat någon organisation som verkligen gör samhällsnytta och inte har en dold agenda. När jag diskuterade detta på en fikarast på ett av mina uppdrag som HR-konsult sade en anställd ”-Du borde ta kontakt med Eva.” Okej sade jag och kontaktade Eva. Vi hade mailkontakt och pratade i telefon några gånger innan Eva bjöd ner mig till Nepal – och jag måste ju säga, jag kände redan i detta stadie att vi skulle komma bra överens.

Jag bokade flygbiljett hösten 2017 och iväg for jag med en otrolig förväntan och en känsla av att detta kommer förändra mitt liv. Vilket det gjorde.

När jag kom fram till Katmandu och möttes av Eva var det kärlek vid första ögonkastet, både för landet, människorna och Eva såklart. Vi klickade direkt rent personlighetsmässigt men även vårt tänk kring hur sådant arbete av vårt slag kan genomföras, hur man kan hjälpa individer och påverka ett samhälle med relativt små medel samt att arbetet ska rent långsiktigt bidra till samhället både socialt som ekonomiskt. Sedan kom vi även på att vi har samma födelsedag och då var det klart, vårt möte var meningen. Det var en resa som förändrade mitt liv för evigt och jag är så tacksam över ödet som förde oss samman. Sedan dess har jag varit hängiven, fast och dedikerad till föreningen, Eva och vårt arbete i Nepal och det kommer jag fortsätta vara.

Tack till alla er som tagit er an mig med öppna armar till föreningen, det betyder mer än ni anar. Och tack Eva – för att du lär mig mitt viktigaste uppdrag i mitt liv.

Namasté
Ida Wahlgren

MEDICAL COLLEGE STUDENTER

I våra senaste informationsbrev har du kunnat läsa om några av de sjuksköterskor som fått sina utbildningar tack vare dig som är med i vår förening. Du har kunnat läsa om Meena som arbetar långt bort i Mirge, Dolakha och går mellan små byar och bosättningar för att hjälpa till med familjeplanering men också se efter att mammor och små barn är friska. Meena har tack vare vännerna i Gayatri Fund som bidragit också kunna dela ut mat till behövande familjer så att de värsta skadorna av svält ska undvikas.

Du har också kunnat läsa om Chhiring, nyexaminerad just innan corona bröt ut, som nu hjälper alla de barn vi ansvarar för i Kathmanduområdet, både barnen i slumområdet Shantinagar och barn som bor i familjer får hjälp. Chhiring ansvarar också för "Health & Food Camp" för att hjälpa familjer i Chepang-byar nere i Chitwan i södra Nepal. Just nu väntar vi bara på att få alla tillstånd att passera distriktsgränserna också till Jharlang i Dhading med mat och mediciner och personal trots alla restriktioner.

Du minns kanske dramatiken när **Pema Dechhen**, från avlägsna Humla, inte blev antagen till Medical College läkarutbildning i Kathmandu. Trots att hon klarat antagningsproven kom studenter med sämre resultat in. Anledningen var att vi inte betalade den ganska rejält tilltagna "inofficiella avgift" som skolan krävde. Detta var 2018 och vi skickade iväg Pema Dechhen till Filippinerna istället. Samma prislapp, så att den särskilda donation vi fått för en läkarstudent räcker.

Hon har nu klarat av ett och ett halvt år på utbildningen och så kom Corona och undervisningen stoppades. Vare sig vi eller studenterna var riktigt nöjda med hur Medical College skötte

undervisningen och sedan ändrade de sitt kursutbud så att studenterna behövde byta universitet. Nu har Pema antagits för fortsatta studier på South Western University i Cebu City istället. Distansundervisning startade 24 augusti och när det blir tillåtet att flytta från Luzon till Cebu kommer Pema Dechhen att flytta. Bostad på campus ordnas och flera av hennes kurskamrater har också valt samma universitet. Något annat glädjande är att de höga extra avgifter (mutor) som krävdes i Kathmandu nu är under utredning av åklagare och så snart pandemin lugnat ner sig kommer de som tagit mutor för att ta emot studenter också att ställas inför rätta. Så även i Nepal finns det saker som går framåt och vi får aldrig förlora hoppet att man faktiskt arbetar mot korruptionen.

Vi kan också berätta att **Mamita**, som kommer från Dolakha, precis som Meena, snart är klar med sin kandidatexamen på sjuksköterskeprogrammet. Just nu är hon i Dolakha och deltar i distansundervisning från sitt Medical College i Banepa. Det är just nu oklart när hennes slutexamen kan äga rum. Planen med september 2020 kommer inte att hålla då det finns vissa moment som måste göras under handledning på sjukhus eller på college och måste vänta tills pandemin lagt sig. Vi får alltså räkna med

vissa förseningar i utbildningarna och vi hoppas att våra studenters faddrar är beredda att bidra några månader extra.

Sonam Dolma Lama är 2 av 3 sjuksköterskeutbildning. En flicka från en av Nepals mest svårtillgängliga byar, Challa, i Övre Humla. Sonam Dolma tillhörde den andra årgången som fick gå ut klass 10 i skolan i huvudbyn Yangar, Där bodde hon på det hem som en annan svensk organisation KMCH byggt för att barnen från

byar långt bort skulle kunna gå i skolan. Skolåret kunde bli lite rumpugget, när snön började falla fick Sonam Dolma skynda hem till mor och far i byn och så ner till skolan igen när snön smält på våren. Trots detta klarade hon av grundskolan och kom till Kathmandu där vi satte henne i "gymnasiet" så hon skulle klara att komma in på Medical College. Det gjorde hon och då Kathmandu kändes stort fick det bli College i Khadechaur i Sindhupalchowk. När Nepal stängde ner på grund av Coronaviruset i mitten av mars stängde också hennes studenthem och hon kom ner till Kathmandu. Först fick hon bo på flickhemmet i Tinchulee och sedan flytta över till ett studenthem i Maiti Devi i centrala Kathmandu. Hon deltar i distansundervisning från sitt college. Hon saknar de praktiska momenten. För att kompensera detta har vi ordnat tillstånd så hon kunnat följa med sjuksköterskorna Chhiring och Rita på uppdrag ute i byar "Food & Health Camps" och hon lär sig massor av dessa uppdrag. Det blir naturligtvis inte sämre av att vi ger henne en liten "flitpeng" extra för det jobb hon lägger ner.

Sangeeta Badi 19 år, år 3 av 3 på sjuksköterskeutbildningen. Sangeeta går sitt sista år på sin utbildning och väntar just nu att få ta sin examen. Detta kommer dock bli försenat på grund av pandemin då de inte kan göra sina slutprov enligt plan då skolorna har varit stängda och inte kunna följt sin studieplan. I och med pandemin befinner sig hon just nu i Surkhet med sin familj och mår okej. Hennes föräldrar har dock förlorat sina arbeten i och med pandemin vilket gör att de har det knapert med pengar till mat för dagen på grund av ingen inkomst.

Sangeeta är en otroligt studiemotiverad tjej med väldigt bra studieresultat och har fortsatt sina planer på att bli Skilled Birth Attendant (lightvariant av barnmorska).

Sapana Nepali är 3 av 3 sjuksköterskeutbildning inriktning psykiatri.

Sapana går sitt sista år på sjuksköterskeutbildningen och inväntar sin examen som har blivit försenad på grund av pandemin och stängda skolor vilket gjort att deras exams (slutprov) är framskjutna på framtiden. Sapana har goda studieresultat sedan hon kom in på sin specialist inriktning inom psykiatri och arbetar hårt för sin examen. Hon uttrycker att studierna som idag sker på distans digitalt inte är lika effektiva med 2 timmars studietid per dag vilket gör att hon

studerar mycket på egen hand för att nå sin examen när det väl är dags. Hon befinner sig i Surkhet med sin familj och har det tufft då även hennes föräldrar har förlorat sina arbeten vilket gör att det väldigt jobbigt för familjens försörjning.

Läget i Nepal är väldigt ansträngt för studenterna

Dels så är studierna på distans via nätet och tjejerna uttrycker att det inte är lika effektivt som studierna på college vilket gör att de får studera en hel del på egen hand. Detta kan vara problematiskt då de befinner sig hos sina föräldrar där det stundtals kan vara dålig uppkoppling. Vi har dialog med Lighthouse angående detta hur vi ska lösa deras situation vilket vi kommer göra men det är problemlösning på hög nivå. Ytterligare problem är att tjejerna befinner sig hemma hos sina familjer och majoritet av föräldrarna har förlorat sin inkomst på grund av pandemin vilket gör att de har svårt att få mat för dagen. Vi har bestämt att under denna period kommer vi betala ut extra matpengar för tjejerna och deras familjer så de klarar sig. Vi försöker lösa situationen för tjejerna och kommer göra allt så de får det bra. Ert stöd gör verkligen skillnad!

Hur går det för folket i Nepal under coronapandemin?

Vi lever i en dramatisk tid när nya virus och smittspridning stänger ner hela samhällen.

Nu behöver vi din hjälp att se till att mammorna överlever så det inte blir fler barn på drift.

Att barnen överlever, kan fortsätta skolan och lära för livet efter pandemin.

Swisha till 1239003658. Varje krona gör skillnad och ingenting försvinner på vägen.

Här får du veta mer:

Nepals folk har drabbats hårt när ekonomin helt stannat av. Den viktigaste inkomstkällan – turism – har försvunnit helt och flödet av pengar som nepaleser utomlands skickar hem till familjerna har till stor del försvunnit när hundratusentals nepaleser som arbetat i andra länder blivit arbetslösa i pandemins spår. Den lilla spirande medelklassen som börjat bygga upp ett bra liv har nästan försvunnit och investeringar i små caféer, service till turister eller tillverkning av något som genererade inkomster till hela familjer har tvingats stänga igen.

Ett konkret exempel på hur det går i ett land utan skyddsnät är den fantastiskt serviceinriktade och pålitlige Nabaraj, taxichauffören som ordnar alla våra transporter. Han ser till att barn kommer till tandläkaren, funktionshindrade Anira till sjukgymnastiken, han kör oss från Sverige på uppföljningar. Ni som varit och hälsat på oss i Kathmandu har säkert åkt med honom också. På fem och en halv månader har han bara kunnat arbeta tio dagar mellan lockdown ett och två. Under normala omständigheter klarar han sig bra. Men hur ska man klara lånet på bilen och maten till familjen, hyran och allt annat när taxibilar förbjuds att köra? När ingen får gå ut? Om han inte snart tillåts börja köra igen så kan han inte behålla bilen och då har basen för försörjningen försvunnit den dag allt öppnar igen. Hyran kan inte betalas och familjen måste snart flytta från det lilla hus de hyr i utkanten av Kathmandu. Och Nabaraj är bara ett exempel på den omöjliga situation som också de som haft ett rimligt bra liv nu hamnat i. Det är många som ser sina

besparingar försvinna och som nu får gå från hus och hem, ja, till och med har svårt att få tillräckligt med mat.

Ni som följer oss vet hur mycket vi arbetat för att flytta tillbaka barn till familjer. Ni vet hur vi arbetat för att hitta föräldrar, mor- och farföräldrar eller andra anhöriga till barn på drift och att vi stöttar barnen med skolgång och hälsovård också efter flytt till familjen. I pandemins spår har dessa familjer mycket svårt att klara sig. Total nedstängning av samhället sedan i mars har inneburit att man inte har några inkomster och att svälten står för dörren. Några ensamstående mammor är så deprimerade att vi befارar att de inte orkar leva längre.

Det vi kan göra i nuläget är att vi anställt Chhiring, en av de sjuksköterskor som fått sin utbildning betald tack vare ekonomiskt stöd från våra medlemmar. Chhiring håller koll på hälsoläget både för barn och deras anhöriga, köper mediciner, tar någon till sjukhus när det behövs, håller koll på näringsläget och ser tillsammans med Hari, som arbetar för oss, till att de som behöver får mat. Chhiring besöker också slumområdet Shantinagar där vi har många barn som får skolgång och mat genom vår förening och hon är oroad. Främst är det bristen på näring för de små barnen som bekymrar henne.

Tack vare särskilda öronmärkta bidrag från Gayatri Fund och gåvor från medlemmar har vi kunnat arrangera både matutdelning och hälsokontroller i fattiga byar i Chitwan i södra Nepal och i Dolakha i norra Nepal. Flera hundra familjer har kunnat få tillfällig hjälp att överleva.

Det behövs också extra bidrag till de barn vi ansvarar för i familjer, barnen i slumområdet Shantinagar, barnen och ungdomarna på våra två barnhem. Överallt har vi nu extra kostnader för att klara barn och familjer över denna svåra tid.

Tack för att du läst så här långt och för att du finns med oss.

Eva & Ida

